

O POVESTE DESPRE PRIETENIE

DE DANIELA KNEZ ȘI IVAN DRAJZL

Luca iubește să se joace, și ca orice alt copil iubește jucăriile.

Citește cărți și se joacă cu avioane imaginare și animale de pluș.

Își folosește adesea imaginația, lăsând totul în jurul lui să dispară. Când se întâmplă asta, Luke este foarte fericit.

Dar Luca nu este întotdeauna fericit. El trăiește cu o boală rară. Are un nume ciudat pe care nici măcar nu-l poate pronunța.

Boala îl face adesea să se simtă obosit și uneori să aibă dureri. Când se întâmplă acest lucru, rareori iese afară să se joace. Acest lucru îl poate face să se simtă trist și supărat uneori. De asemenea, îi este mai greu să-și facă prieteni noi.

Mama și tatăl lui Luca l-au dus să vadă mulți medici în multe spitale. Luca nu înțelegea întotdeauna ce spuneau doctorii – tot ce își dorea era să fie destul de bine pentru a se juca afară ca ceilalți copii.

A fost prima zi de școală a lui Luca. Abia aștepta să-i cunoască pe ceilalți copii.

Luca s-a așezat lângă un băiat pe nume Ștefan, care l-a chemat pe Luca să stea lângă el și să facă o casă din cuburi de construit.

Casa pe care au construit-o era imensă, iar Ștefan și Luca erau foarte mândri de creația lor. Toți ceilalți copii s-au adunat în jur pentru a admira casa.

Prima zi a lui Luca a mers bine! Dar apoi a venit timpul să se joace afară.

" Hai să fugim!" a sugerat Ștefan.

„Dar nu pot să fug”, a răspuns Luca încruntat.

"Oh!" spuse Ștefan surprins. „Ce păcat, îmi place foarte mult să alerg. Cred că ne vedem mai târziu.”

Ștefan a fugit în locul de joacă. Luca se uita cu tristețe pe fereastră la toți ceilalți copii care se jucau afară.

Pe măsură ce treceau zilele, de multe ori Luca stătea singur înăuntru, pentru că nu putea să alerge cu ceilalți copii. Nu voia să știe nimeni cât de trist îl făcea acest lucru.

Uneori, mama și tatăl lui îl luau mai devreme de la școală pentru a-l duce la spital. Odată, Luca a ratat chiar și petrecerea de naștere a unui prieten la școală, deoarece avea o programare la spital. Luca a devenit foarte supărat.

La școală, unii dintre copii au început să spună că Luca nu este amuzant și nu au mai vrut să se joace cu el. Una dintre colegele lui nu l-a invitat la petrecerea ei de naștere pentru că mama ei îi spusese că ar fi mai bine dacă nu vine.

„De ce să-l inviti când nici măcar nu se poate juca cu tine?” spusese ea. „Tot ce face el este să stea în colțul camerei în timp ce ceilalți copii se joacă.” Și astfel, tristețea lui Luca a crescut și a crescut.

Dar într-o zi, prietenul lui Luca, Ștefan, și-a rupt piciorul și a fost pus în ghips. S-a așezat lângă Luca în timp ce se uitau la ceilalți copii jucându-se. Lui Ștefan i s-a părut frustrant să stea nemișcat toată ziua.

„Îmi pare rău că ai fost rănit”, a spus Luca, „sper că poți fugi din nou în curând.”

Mai târziu în acea zi, Ștefan s-a gândit la cum trebuie să se simtă Luca. Și-a dat seama cât de greu era să fii înăuntru în timp ce-i privești pe toți ceilalți copii jucându-se fără tine.

În sfârșit, a înțeles cât de greu trebuia să fie pentru Luca să stea singur în fiecare zi. Și-a dat seama că nu a fost alegerea lui Luca să nu se poată juca cu ceilalți copii.

După câteva săptămâni, piciorul lui Ștefan s-a vindecat în sfârșit și a putut să alerge din nou. Cu toate acestea, nu a uitat cât de trist se simțise în timp ce purta ghipsul pe picior. S-a hotărât să încerce să-l

Se apropia ziua de naștere a lui Luca. Luca se temea că nimeni nu va veni la petrecerea lui. Observase că mulți dintre copii îl evitau la școală.

Ceea ce nu știa era că prietenul său Ștefan pregătea o surpriză...

În ziua petrecerii lui, Luca aștepta în camera de joacă. Erau pregătite suc, prăjitură și gustări - lipseau doar ceilalți copii!

Luca se uită pe fereastră, sperând că va veni cineva. A așteptat puțin și tot nu a venit nimeni. Luca a devenit trist și dezamăgit.

Deodată, a auzit un zgomot puternic venind de afară. Ștefan a intrat pe ușă. El a fost urmat de toți ceilalți copii din clasă.

Toți au venit la ziua lui Luca. Au adus cuburi de construit, acurarele și hârtie. S-au jucat împreună tot felul de jocuri de interior, cu Luca.

Înainte să sosească, Ștefan le explicase celorlalți copii că lui Luca îi place să se joace, dar obosește foarte tare din cauza bolii sale. Deci jocurile de interior sunt mai potrivite pentru Luca. Când au înțeles, toți au vrut să se alăture.

După petrecerea lui de naștere, Ștefan venea adesea să stea lângă Luca la școală. De asemenea, ceilalți copii veneau și se jucau cu el înăuntru. Luca mai trebuia să meargă mult la spital, dar nu s-a mai simțit niciodată singur la școală.

Când Luca a crescut, a devenit un pictor celebru, iar mulți dintre prietenii săi din clasa sa au venit să-i viziteze expozițiile, unde le-au spus cu mândrie reporterilor că el este prietenul lor. Luca nu a uitat niciodată bunătatea prietenilor săi. Prietenii lui au învățat să îi includă și pe cei diferiți.

O POVESTE DESPRE PRIETENIE

VERSIUNE ORIGINALĂ ÎN SÂRBĂ DE DANIJELA KNEZ ȘI
IVAN DRAJZL

ÎN PARTENERIAT CU RARE DISEASE DAY,
ACEASTĂ CARTE A FOST ADAPTATĂ DUPĂ
ORIGINALUL SÂRBESC DE ALIANȚA NAȚION-
ALĂ PENTRU BOLI RARE DIN ROMÂNIA.

RAREDISEASEDAY.ORG